

Sophie
Andersonová

SNĚHU REČKA

Ilustrovala Melissa Castrillón

HOST

A decorative graphic consisting of several blue starbursts of varying sizes and small dots, arranged in a vertical, slightly curved pattern to the left of the text.

přeložila
Jana Hejná

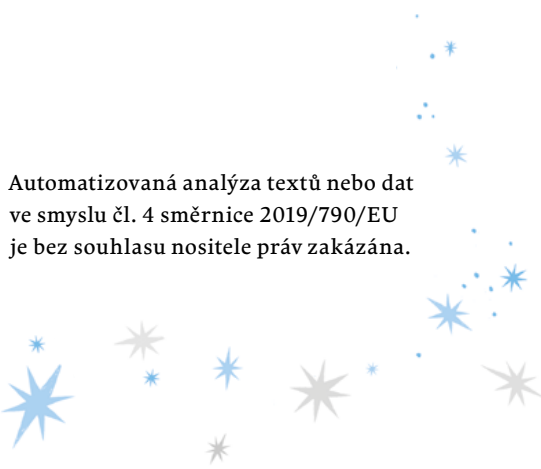
**Sophie
Andersonová**



SNĚHU REČKA

Ilustrovala Melissa Castrillón

Brno 2025



Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

THE SNOW GIRL

Copyright © Sophie Anderson, 2023

Cover and inside artwork reproduced
by permission of Usborne Publishing Limited.

Copyright © Usborne Publishing Limited, 2023

Illustrations by Melissa Castrillón © Usborne Publishing, 2023

Translation © Jana Hejná, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2570-6 (PDF)

*Galině, Sashovi a Eddiemu.
Kam dopadne váš krok,
vyraší sněženky.*







Právě když se Taša snažila vymotat kůzle z ostružiní, začal padat sníh.

Napřed drobounké vločky snášející se nehybným mrazivým vzduchem jako prachové částičky. Taša si nebyla jistá, jestli je to vážně sníh, a tak spustila kozlíka jménem Ferdinand dolů na travu. Z ruky si stáhla teplý palčák s vyšívanými obrázky lesních zvířátek, která jí lemovala zápěstí, a zvedla dlaň k nebi.

Třpytivé krystalky jí na kůži dopadaly tak jemně, že je sotva cítila, a hned zase mizely, jako by se jí vpíjely do kůže.

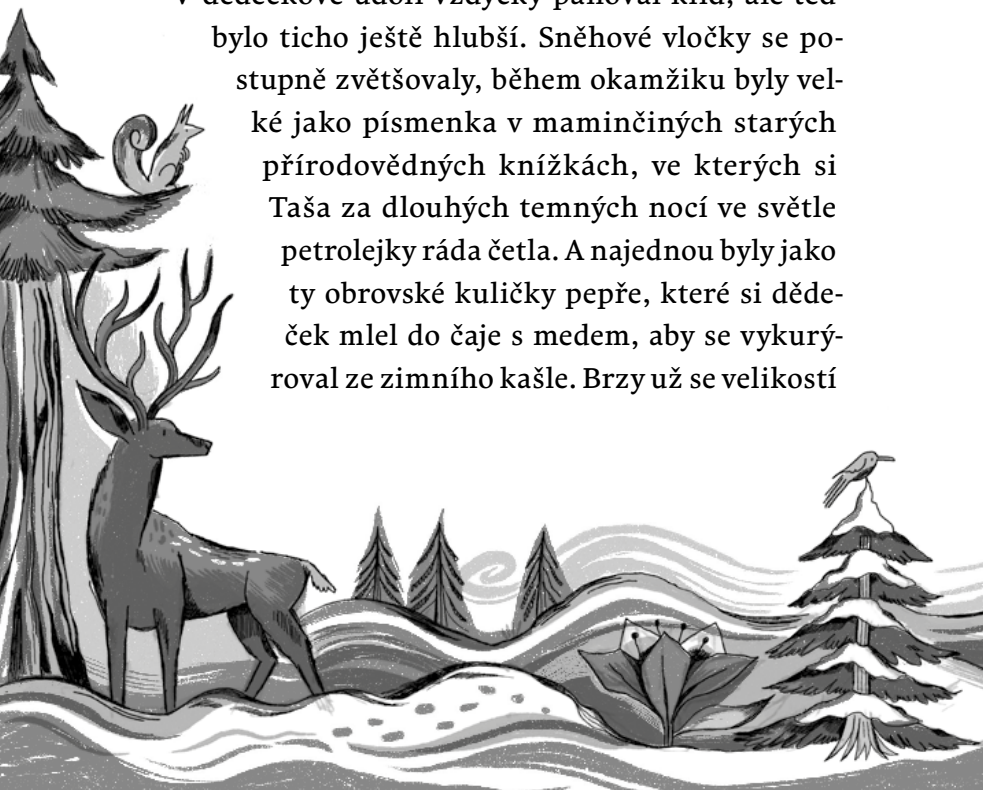
„Sněží,“ zašeptala a tělem jí zavířily vlny nadšení. Vždycky snila o tom, že jednou na vlastní oči uvidí sníh. „Sněží!“ vykřikla hlasitěji a obrátila se k malému kamennému statku na druhém konci kozího výběhu.

Záclony ve světnici byly zpola zatažené a z komína se ospale vinul dým. Taša si přitiskla ruku na pus.

Neměla tak halekat. Dědeček nejspíš pospává u kamen. Potřebuje odpočívat. A maminka s tatínkem mají jistě napilno, štípou dříví, dělají sena nebo balí tuříny do slámy... Na dědečkovu hospodářství se přestěhovali před třemi měsíci, protože už pro něj bylo těžké všechno obstarat, a pořád jim zbývá spousta práce s přípravami na zimu. Pokřikováním, že sněží, ničemu nepomůže.

Taša se odvrátila od domu a očima přelétla krajinu. Hory svírající údolí s mozaikou políček byly zahalené závojem sněhových vloček a hrstka hospodářství roztroušených mezi polnostmi v tom novém měkkém světle úplně zářila.

V dědečkově údolí vždycky panoval klid, ale teď bylo ticho ještě hlubší. Sněhové vločky se postupně zvětšovaly, během okamžiku byly velké jako písmenka v mamčiných starých přírodovědných knížkách, ve kterých si Taša za dlouhých temných nocí ve světle petrolejky ráda četla. A najednou byly jako ty obrovské kuličky pepře, které si dědeček mlel do čaje s medem, aby se vykurýroval ze zimního kašle. Brzy už se velikostí

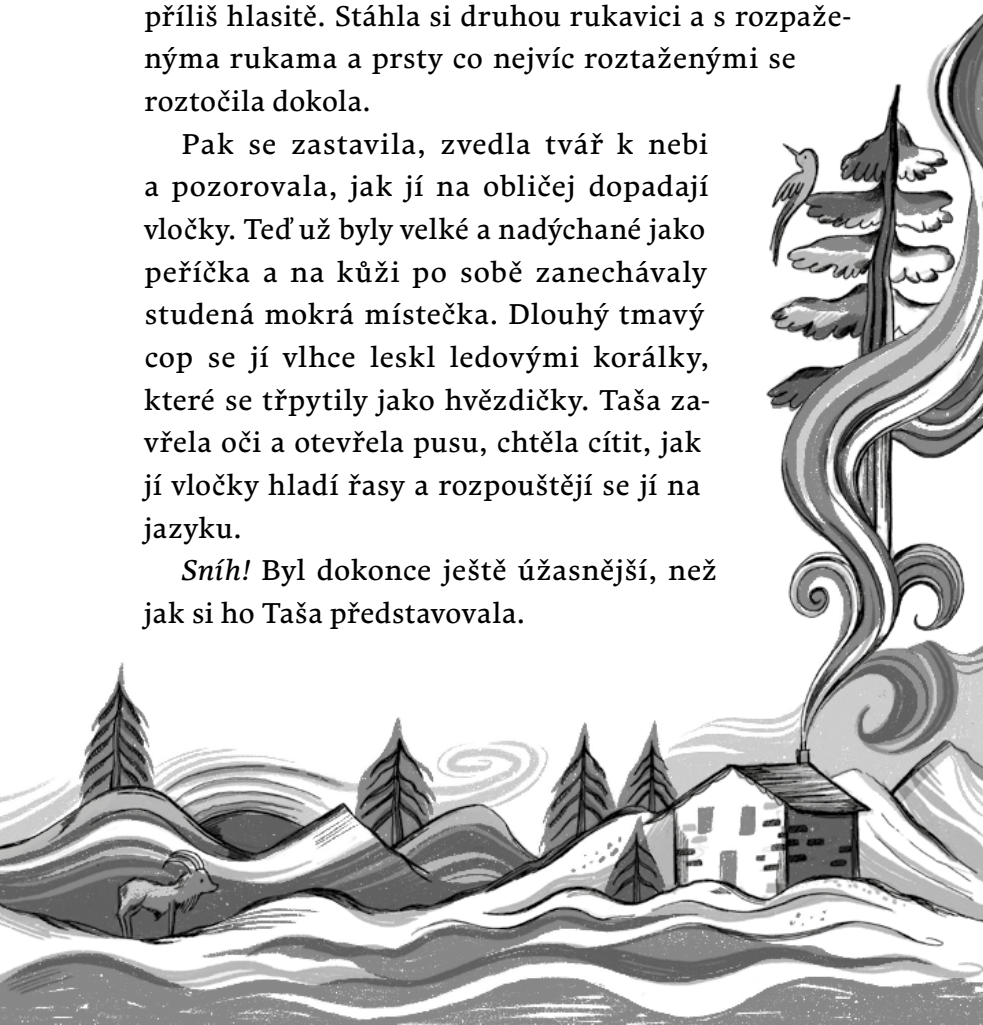


vyrovnaly sušeným lesním plodům, které jim tatínek po ránu přimíchal do ovesné kaše jako připomínku hřejivosti a barev jara. Ale právě teď, obklopená lehce se snášejícími sněhovými vločkami, Taša na jaro nemyslela.

Stačila chvilka a všechno díky sněhu získalo třpytivý jas, jako pocukrovaná bábovka. Taša se ze vší té nádhery rozesmála, její hlas zněl v okolním tichu příliš hlasitě. Stáhla si druhou rukavici a s rozpaženými rukama a prsty co nejvíc roztaženými se roztočila dokola.

Pak se zastavila, zvedla tvář k nebi a pozorovala, jak jí na obličej dopadají vločky. Teď už byly velké a nadýchané jako peříčka a na kůži po sobě zanechávaly studená mokrá místočka. Dlouhý tmavý cop se jí vlhce leskl ledovými korálky, které se třpytily jako hvězdičky. Taša zavřela oči a otevřela pusku, chtěla cítit, jak jí vločky hladí řasy a rozpouštějí se jí na jazyku.

Sníh! Byl dokonce ještě úžasnější, než jak si ho Taša představovala.



Než se odstěhovali na dědečkovu hospodářství, strávila Taša celých dvanáct let svého života v Ostřeží, teplém a slunném přímořském městečku na dalekém jihu, kde nikdy nesněží. A přestože dědečka už předtím mnohokrát navštívila, nikdy tu nebyla v zimě, takže ten hluboký sníh, který tu každoročně napadl, znala jen z vyprávění. Ale teď je to doopravdy! Všude kolem se třepotají vločky. Chutnaly po horském vzduchu, jehličí a radostném rozechvění.

„Hele, Ferdo, sněží!“ Přidřepala ke kozlíkovi a podržela ho na hlavičce. Ferdinand byl starý jen pár měsíců, sahal jí sotva ke kolenům a na hřbetě měl plstěnou dečku, aby mu nebyla zima. Zvedl oči k padajícímu sněhu, zamečel a vyplazeným jazykem si zkusil nahnat vločky do tlamičky. Taša se usmála, pohladila ho a znovu se narovнала.

Její pohled přitahoval nejbližší statek. Ležel odtud asi půl hodiny chůze, a přestože byl dům v rostoucích závějích sotva vidět, zahlédla v okně prvního patra pohyb. To bude asi Klára, dívka zhruba jejího věku, která tam žije s rodiči a brášky, dvouletými dvojčaty Lvem a Stěpanem.

Často Kláru vídala šplhat z okna pokojíčku do hustých větví blízkého stromu, teď jí ale srdce přesto poskočilo leknutím, když dívka vzdálená postava hupsla ven a údolím se rozlehlo nadšené výskání. Taša napjatě

sledovala, jak Klára slézá na zem, a teprve pak si oddechla.

Ta holka je ale nebojácná! Celé dny se prohání po údolí na svém popelavém koni jménem Zinovij nebo leze po horách vybavená lany a kovovými skobami, které zarážejí do skal. Tolikrát jí nabízela, aby se šla projet nebo zdolávat vrcholky s ní, ale sotva Taša na něco tak nebezpečného jen pomyslela, hned jako by jí v břicho poskakovaly písečné kobylinky. I když je pravda, že stejné pocity v ní vyvolávala už jen představa, že by se měla vzdálit z dědečkova hospodářství.

Takový strašpytel nebyvala vždycky. Dřív se moc ráda toulala po plážích a zátokách kolem Ostřeží, v přílivových jezírkách zkoumala mořské živočichy, plavala a hrála s kamarády a spoustou bratránků a sestřenek různé hry. Jenže po tom, co se před více než rokem stalo na Krabím útesu, se její život úplně změnil. Ona sama se změnila. Prstem mokrým od sněhu se dotkla nepatrné jizvy nad levým obočím. Už věděla, jak důležité je dávat na sebe pozor a zůstat v bezpečí.

Když se s rodiči rozhodli odstěhovat za dědečkem, Taša věřila, že jí zdejší mírumilovný klid půjde k duhu. Věděla, že tu nežije moc dalších dětí — dokonce tak málo, že tu nemají ani školu —, ale to ji nijak netrápilo. Rodiče slíbili, že jí spolu s dědečkem pomůžou s učením doma. Měla spoustu knížek, pastelek

a skicáků a na statku je tolik práce, že se rozhodně nudit nebude.

Taša pozorovala Ferdinanda, který zakopl o vlastní nožky, zatímco se točil dokolečka a snažil se chytit vložku. Hned zase vyskočil, zamečel a hupsl po další. Tašu zalila vlna hřejivé radosti. Zvířata byla vždycky její největší láskou. Moc ráda se tady na statku starala o kozy a slepice a taky ráda pozorovala divoké tvory.

Měla tolik šťastných vzpomínek na procházky po údolí s dědečkem — podél jezera, v lese i v horách —, během kterých viděli jeleny a srnky, lišky i zajíce a taky dravce kroužící po obloze. Jednou na hřebenech hor zahlédli nejkrásnějšího tvora, jakého kdy Taša viděla. Byl to rys, druh kočkovité šelmy, s dlouhýma ladnýma nohama zakončenýma velkou huňatou tlapkou, jasnýma očima, štětičkami na uších a světle šedou srstí zdobenou černými skvrnkami, která vypadala tak hebounce, že si ji Taša toužila pohladit.

Jenže teď byl dědeček na dlouhé procházky slabý a rodiče měli moc práce. Taša už hospodářství neopustila celé týdny, protože sama se bála. Ještěže se toho dá spoustu vidět i z kozího výběhu, kde právě stála.

Když za úsvitu přicházela nakrmit kozy a slepice, často pozorovala divoké králíky, lasičky a veverky v lesích na severní straně. Poslouchala ptáčky trylku-

jící v korunách stromů a dívala se, jak přelétají nad poli a loukami.

Někdy, stejně jako slunce stoupající po obloze, putoval i Tašin pohled údolím a ona zahlédla Kláru, jak si s brášky hraje venku. Nebo Miku, kluka zhruba v jejich věku, na cestě k jezeru, kam chodil rybařit. V takových chvílích ovšem Taša bleskově uhnula očima, protože vzpomínky na Krabí útes ustavičně číhaly v nejtemnějším koutku její mysli. Proto taky nervózně vrtěla hlavou, kdykoliv ji zvali, aby si šla hrát s Klárou nebo Mikou, a vždycky rychle změnila téma, sotva rodiče nebo dědeček nadhodili, že by se mohla zkusit s někým skamarádit. Ona si vystačí sama. To jen...

Hluboko uvnitř cítila prázdnotu. Napřed se snažila vůbec si jí nevšímat, jenže ona v jejím nitru od toho osudného dne před více než rokem pořád narůstala. A co se přestěhovali sem do údolí, každý den bolela silněji a silněji.

Tu bolest cítila i teď, když viděla, jak se Klára na vzdálené louce u domu točí kolem dokola a natahuje ruce k padajícím vločkám, zrovna jako prve Taša. Na kratičký okamžik si představila, že stojí vedle sebe, drží se za ruce a nastavují tváře prvnímu sněhu společně. Ale hned se zase odvrátila. Podívala se na Ferdinanda, který hlasitě zamečel. Zbylých šest koz sborově přizvukovalo.

„Jejda, vy chudinky!“ vyhrkla Taša. Kozy na ni vyčítavě zíraly a v dlouhých šedobílých kudrnkách se jim usazovaly chumáče vloček. „Musíte být celé promočené a zmrzlé.“

Popadla Ferdinanda do náruče a z plstěné dečky mu oprášila sněhový poprašek. Zamířila k chlívku a ostatní kozy ji následovaly. Beztak už se smrákalo, zanedlouho by je stejně přišla zavřít na noc.

Už stačilo napadnout přes dva centimetry sněhu, který jí křupal pod nohama. Taša se nad tím zvukem i dosud neznámým vjemem pousmála. Vzpomněla si na dědečkovu vyprávění o zimě, na všechny ty věci, které si odjakživa přála ve sněhu dělat, a zmocnilo se jí nadšení, jiskřičky tančící od konečků prstů až k palcům u nohou.

Na okamžik se zastavila a rozhlédla se po horách, které svíraly údolí ze všech stran. Většinu halil bílý mlžný opar, nad sněhovými mračny vykukovaly jen nejvyšší vrcholky. Horské hřebeny skryté za strmými úbočími se táhly daleko k obzoru. Na nejzazším konci Taša zahlédla vzdálený ledovec, který se blyštil jako ohlazená sklíčka.

Ozývalo se jen měkké šustění sněhu, který se teď hustě sypal. Znělo to jako tlukot srdce, šepot, tlumené svištění křídel v letu. Taša byla nadšená, najednou měla chuť se rozběhnout, vydat se na výpravu zasně-

ženou krajinou, jako se dřív toulávala po plážích a zátokách.

Tu myšlenku ale hned zaplašila. Taková už přecenění. Toulky a dobrodružství jsou riskantní, tady na dědečkově hospodářství je v bezpečí. Obrátila se zpátky k domu a uviděla něco tak nečekaného a báječného, až se jí rozzářily oči. Přitiskla si Ferdinanda blíž a co nejrychleji utíkala skrz třpytivou záclonu padajícího sněhu k dědečkovi.





„Dědo!“ Taša se k němu řítila s kozlíkem v náručí a zbytek stáda měla v patách. Kudrnatá srst jim povlávala kolem nohou a zakroucené rohy na hlavičkách z rychlého běhu poskakovaly nahoru dolů.

„Tašenko!“ zavolal na ni dědeček láskyplně a Taša se zazubila od ucha k uchu. Dědeček už z domu nevyšel skoro týden a teď je najednou tady, se zrůžovělými tvářemi a úsměvem na rtech veze trakař plný sena ke kozímu chlívku. Znamená to, že se mu udělalo líp.

Dědeček za poslední rok hodně zhubl, ale pořád to byl statný muž a v prošívaném vatovém kabátu působil ještě rozložitěji. Zpod modrého vlněného kulicha se mu draly bílé vlasy a dlouhý bělostný vous mizel přímo v modré vlněné šále, kterou nikdy nesundával, dokonce ani uvnitř. Tu čepici se šálou mu upletla babička, která umřela, když byla Taša ještě maličká. Sotva si na ni pamatuje.

„Maminka ví, že jsi tady venku?“ zeptala se dědečka. „Říkala přece, že bys měl zůstat v teple, dokud se nez bavíš toho kašle.“

„Vždycky když napadne první sníh, dávám kozám nějaké seno na přilepšenou.“ Dědeček zvedl hlavu k vířícím vločkám a pak se obrátil zpátky k Taše. V očích mu tančily jiskřičky. „A navíc jsem se chtěl podívat, jak si užíváš svoje úplně první sněžení, Tašenko,“ dodal.

„Je to nádhera!“ vyhrkla Taša. Tělem jí proudilo nadšení z toho, že může první sněhovou nadílku zažívat s dědečkem. „Já ten trakař vezmu. Mohl bys nést Ferdu?“ Napřáhla k němu ruce s kůzletem a dědečkovi se roztáhly rty do úsměvu. Položil trakař, sevřel Ferdinanda v náruči a něco mu pošeptal do hedvábně jemných oušek. Kozlík mu olízl tvář a začal se mu lísat k plnovousu.

Zbylé kozy se rozběhly do chlívků, dlouhé nízké budovy postavené z kamenů porostlých mechem a teď ozdobených navátým sněhem. Dědeček se sklonil v nízkých vrátkách a odehnal kozy z cesty, aby mohla Taša s trakařem vjet dovnitř. Mezi obvodovou zdí a dřevěnou střechou byla mezera, která sem vpouštěla světlo a čerstvý vzduch, přesto v chlívků panovalo šero a bylo to tu trošku cítit... nepříjemné to ale nebylo. Chlívek voněl kozinou: teple a malinko nasládle.

Taša už ráno vyčistila všechna stání a vystlala je čerstvou slámou. Každá koza měla svůj vlastní vyvýšený prostor, aby jim nebyla zima od země. Teď Taša nabrala z trakaře seno a začala ho rozdělovat, zatímco kozy se motaly kolem a dědeček se opíral o zeď. Ferdinand se mu pořád pokoušel zachumlat do vousů.

„Bude mu v noci dost teplo?“ zeptala se Taša při pohledu na kozlíka.

„Se senem navíc a Agnes bude jako v peřince,“ ujistil ji dědeček.

Agnes byla Ferdinandova máma, a přestože přes den už její synáček nezávisle zkoumal svět, v noci se k ní ještě pořád toužil přitulit.

„Letos ale přišel sníh brzy,“ pokračoval dědeček, „a rovnou pořádná chumelenice. Musíme na kozy a slepice dohlédnout, postarat se o ně, aby byly v teple a dobře nakrmené. A dát si pozor na lišky. Na sněhu bývají drzejší. Minulou zimu jsem přišel o tři slepice,“ dodal smutně.

„Vynasnažím se je dobře ohlídat.“ Taša nabrala na vidle poslední várku sena pro Agnes s Ferdinandem a ještě se ujistila, že zvířata mají plná koryta a vědra s vodou.

Dědeček se pokusil položit kozlíka do stání k mámě, ale Ferdinand se mu okamžitě vyšplhal zpátky do vousů. „Už je čas jít na kutě, kamaráde,“ domlouval mu dědeček a se smíchem si z plnovousu vymotal kozlí-

kovy nohy. Jenže jeho smích se vzápětí změnil v hluboký chrčivý kašel, který jím divoce zmítal.

Taša vytáhla z kapsy plechovou krabičku, kterou u sebe neustále nosila, a nabídla dědečkovi pastilku na průdušky. Z medu, mechu a březové mízy je pro něho vyrobila jejich sousedka, staříčká bylinářka Nona. Voněly sladce a zemitě, mnohem příjemněji než ten hořký „posilující čaj“, který Nona namíchala pro Tašu, aby se „vykurýrovala z přílišné plachosti“.

Nona jí přezdívala „myško“, což se Taše vůbec nelíbilo, ale radši mlčela, protože o tom, proč je tak zakřiknutá a bojácná, nikomu povídat nechtěla.

Sotva měl dědeček pastilku v puse, kašel ustoupil a dech se mu zklidnil. I Taša se uvolnila. Nona ji sice někdy rozčilovala, ale za ty pastilky jí byla vděčná.

„Je to lepší?“ zeptala se dědečka, který přikývl a pohladil Ferdinanda na dobrou noc. Vstal a jeho pohled se stočil k prázdným stáním dál v chlívků. Oči se mu v přítomí vlhce zaleskly.

Ještě loni na jaře tu bylo padesát koz. „Musí se ti po nich stýskat,“ zašeptala Taša.

„To ano.“ Dědeček se s povzdechem podrbal ve vousech. „Ale je důležité vědět, kdy má člověk říct dost. Už jsem je sám obstarat nedokázal a tehdy mě ještě nenapadlo požádat o pomoc vás. A Vasilij z druhé strany jezera mi za ně nabídl dobrou cenu. Postará se o ně a na jeho loukách mají dobrou pastvu. A možná...“



Obrátil se k Taše s tázavě povytaženým obočím. „Možná že se na jaře rozhodnete stádo znovu rozšířit, když jste se sem teď přestěhovali.“

„To bych ráda,“ usmála se Taša při představě, že by měli na statku další malá kůzlátka, a svezla se do dřepu, aby mohla Ferdinanda podrbat na jemné srsti pod krkem. Kozám se mláďata obvykle rodí na jaře, kdy je počasí mírnější a na loukách víc zeleně, kterou můžou spásat. Ale Ferdinand přišel na svět v zimě. Dědeček se nechal slyšet, že kozlík byl nečekaný dáreček.

Ferdinand zamečel a strčil Taše teplý čumák do dlaně. „Dobrou, Ferdo.“ Taša postupně pohladila všechny kozy a popřála jim dobrou noc, potom zavřela vrátka jednotlivých stání a nabídla dědečkovi ruku, aby se mohl opřít.

Zavěsil se do ní a sklonil hlavu v nízkém vchodu. Společně vyšli ven a zavřeli vrátka chlívků na petlici. Teď už se sních sypal tak hustě, že skrz clonu nadýchaných vloček téměř neviděli na krok.

„To snad není možné!“ Taše se bořily kozačky hluboko do měkkých závějí. „Ani se mi nechce věřit, kolik sněhu za tu chvíli, co jsme ukládali kozy, napadlo.“

„Jen za poslední hodinu skoro na šířku dlaně.“ Dědeček se rozhlédl po výběhu přikrytém tlustou, zářivě bílou peřinou. „To je neobvyklé i tady u nás.“



„Nemůžu uvěřit, že konečně vidím sníh!“ Taša zamrkala, aby se zbavila třpytivých vloček, které se jí neustále lepily na řasy. Obličej ji pátil od mrazu. Zaclonila si oči rukou a pokoušela se zahlédnout nejbližší hospodářství. Přemýšlela, jestli je Klára ještě pořád venku. Ale i kdyby ano, Taša by ji neviděla. Jejich statek byl příliš daleko a ve vzduchu poletovalo moc sněhu.

I dědeček se tím směrem zadíval. „Víš, co je stejně důležité jako umět poznat, kdy je třeba říct dost?“ nadhodil.

Taša k němu zvědavě naklonila hlavu.

„Vědět, kdy se máš otevřít světu a požádat o pomoc,“ prohlásil dědeček.

Taša cítila, jak celá ztuhla a okamžitě se schoulila do sebe. Ten pocit moc dobře znala. Od toho osudného dne na Krabím útesu se před světem ukrývala jako rak poustevníček v prázdné ulitě. Dělal to už tak dlouho, že netušila, jak přestat.

Dobře věděla, že to její rodiče trápí... a teď i dědečka. Taše neuniklo, jak ji při těch nemnoha příležitostech, kdy na statek zavítala návštěva, ustaraně pozoruje. Bylo jí jasné, jak musí v takových chvílích působit: že má tělo sevřené nervozitou, která se projevuje ztuhlostí, roztřesenýma rukama a křečovitým mračením. Kdykoliv se k ní někdo přiblížil, celá

strnula, tichá a nehybná jako hora, a v duchu si představovala, že má kolem sebe ježovky, které ji chrání svými ostny. Nerada to přiznávala, ale trápilo to i ji samotnou. Jako by ji to, k čemu tehdy došlo, uvěznilo a ona se ze svého vězení nedokázala vysvobodit.

Dědeček ji chytil kolem ramen. „Vím, že to není snadné,“ řekl laskavě. „Vždyť i mně trvalo skoro rok, než jsem se rozhoupal a napsal tvým rodičům... abych se jim svěřil, co se mi honí hlavou, a požádal je o pomoc.“

Taša si vybavila dopis, který na sklonku léta přistál na pískem zaváté rohožce jejich bývalého domova. Při pohledu na obálku nadepsanou dědečkovým rozvážným oblým písmem se usmála. Moc často jim nepsal, a když už od něj nějaký dopis přece jen přišel, spíš se pro něj hodilo označení „dárček z údolí“. Někdy obsahoval vylisovaný kvítek s popiskem: *První jarní kytička*. Jindy hebkou kudrnku kozí vlny s poznámkou: *Kiře se narodilo kůzle. Pojmenoval jsem ho Inna*. Jednou připojil maličkou lebkou a vybělené kostičky zabalené v uschlém mechu a doplněné vysvětlením: *Kostra rejska nalezená ve vývržku sovy pálené*.

V téhle obálce se ovšem neukrýval žádný dárek z údolí, jen jediný přeložený list papíru. Dědečkovy jindy úhledné písmo bylo na několika místech viditelně roztřesené.

Nejdražší Světlano, Konstantine a Tašenko,

letní slunovrat je za námi. Dny se krátí. Chodím do lesa na dříví, ale jsem unavený. Někdy jako bych zahlédl svého dávného psa Jarika. Včera jsem za ním šel borovým hájem celou hodinu, než jsem si vzpomněl, že umřel už před lety. Cestou jsem nasbíral kytičku večernice, ale povadla dřív, než jsem došel k Jarikovu hrobečku, bělostné kvítky seschly a zežloutly.

Když se slunce sklání k západním vrškům a rozlévá kolem sebe ohnivě oranžovou záři, která pálí vrcholky hor na černý uhel, vídám na samé špici světa chaloupku a cítím, jak mě k sobě volá. Nikdo jiný v údolí ji ale nevidí. Prý to musí být optický klam, nebo se mi jen něco zdá.

Dělám si hlavu s hospodářstvím. Už jsem starý a sám všechno neobstarám, ta hrstka obyvatel, co v údolí ještě zbyla, má plné ruce práce s vlastními statky a nechci je obtěžovat. Ani vám nechci přidělovat starosti a pochopím, když nebudete mít čas, ale napadlo mě, jestli byste sem nechtěli přijet na delší návštěvu? Za vaši společnost a pomoc bych byl během podzimu a zimy nesmírně vděčný — samozřejmě byste mohli zůstat i déle, pokud byste chtěli.

Tohle hospodářství je koneckonců i váš domov. Navždycky.

Mám vás moc rád
dědeček

Po přečtení dopisu si Taša nejdříve dělala o dědečka starosti. Ale pak si doma s rodiči promluvili a všichni se shodli, že se na jeho statek co možná nejrychleji přestěhují a zůstanou, jak dlouho bude třeba. Možná se tam dokonce usadí natrvalo. Taša v hloubi duše věděla, že se tím dědečkovi hned uleví, a její obavy se rozplynuly.

Maminka byla dědečkovu jediné dítě. A Taša s rodiči jeho jediní příbuzní. Návštěvy u něj byly vždycky ohromná zábava a všichni se měli moc rádi, takže nikdo nepochyboval o tom, že nastěhovat se k němu je to nejlepší řešení.

Taša se během plánování přesunu začala pomalu těšit na nový začátek daleko od přelévajících se mořských vln Ostřeží, které jí neustále připomínaly onen otřesný den, na který nechtěla ani pomyslet.

Samozřejmě byly i věci, o nichž předem věděla, že jí budou chybět. Jejich útulný domek a pomněnky, které kolem něj rostly. Tajná jeskyně, kam ji brala maminka a kde vítr rozehrával svoje hučivé melodie. Jak s tatínkem pátrali po zkamenělinách kolem bývalého břidlicového lomu, tak zarostlého obřími kapradinami, až jí vždycky připadalo, jako by se přenesla do dávné minulosti. A ostružiny, slané mořským vzduchem, které daly městečku jméno. Sbírali je na pobřežní pěšině cestou do malé galerie U Modré lastury, kde její rodiče a další místní umělci nabízeli k prodeji svá díla.

Tašini rodiče byli výtvarníci. Říkali, že budou s malováním pokračovat i v novém domově, v přestávkách mezi obstaráváním zvířat a všeho potřebného na statku, a své výtvary budou do galerie posílat poštou. A kdyby se u dědečka rozhodli zůstat déle, můžou je do Ostřeží odvézt v létě a při té příležitosti navštívit rodinu z tatínkovy strany. Ta myšlenka se Taše zamlouvala, protože i když si se svými bratránky, sestřenkami, tetičkami a strýci od událostí na Krabím útesu nebyla tak blízka jako dřív, moc dobře věděla, že se jí po nich bude stýskat. Zvlášť po tetě Katje, která pracovala v jejím oblíbeném antikvariátu a vždycky jí schovávala ty nejlepší přírodopisné knížky. A pak tu byl strýček Genadij, který vyráběl nesmírně lahodnou zmrzlinu pro všechny děti v rodině: pro ni a její bratránky a sestřenky, jejichž smích a pošťuchování byly pevnou součástí Tašina života už od narození.

Jenže teď veškeré její šťastné vzpomínky na Ostřeží zahalila neprostupná bouřková mračna zvířených emocí z toho, k čemu tam došlo. A tak Taša odnesla svou sbírku mušlí a lastur zpátky na pláž, stejně jako všechny oblázký a naplavené dřevo, které během života nasbírala. Dokonce si s sebou nevezla ani své staré skicáky plné obrázků přílivových jezírek a příboje, v Ostřeží nechala i většinu přírodovědných knih, protože pojednávaly o rostlinách a zvířatech z přímořských oblastí a oceánu.

Dárek na rozloučenou od tety Katji si s sebou ovšem přibalila. Dostala od ní knihu *Zvířata v zimě* a pak ještě jednu s názvem *Severská příroda*. A vzala si i dárečky od bratranců a sestřenic — nové skicáky s pastelkami — a slíbila, že jim bude posílat obrázky ze svého nového života na statku.

„Kéž bych byl ten dopis napsal dřív,“ vytrhl Tašu ze vzpomínek dědečkův hlas. „Není nad to mít vás u sebe. A vědět, že až přijde čas, bude tu někdo, kdo převezme hospodářství a postará se o zvířata.“

Tašu z těch slov zamrazilo a hlava se jí zatočila, jako by byla jednou z těch vloček, které se třepotavě snášely z oblohy. Dědeček je možná starý a poslední dobou na tom nebyl dobře, ale má tuhý kořínek. Neměl by myslet na takové věci jako „až přijde čas“.

„My tu nejsme proto, abychom převzali hospodářství,“ nechala se slyšet. „Přišli jsme ti pomoci, zatímco nejsi úplně ve své kůži. Potom se o statek můžeme starat společně.“

Dědeček ji objal pevněji. „Dobře, ale ať už budoucnost — blízká i vzdálená — přinese cokoliv, rozhodně bych byl klidnější, kdyby sis tu našla pár kamarádů, Tašenko.“ Mrkl na ni. „A řekl bych, že i tobě by to prospělo. Kozy i slepice jsou sice milí společníci, ale lidskému příteli se nic nevyrovná.“

Taša rychle sklopila oči, ráda by změnila téma. Špičkou boty jemně šťouchla do závěje a nahrnula

sníh do malého třpytivého kopečku. Něco ji napadlo a oči se jí rozzářily. „Pojďme postavit sněhurečku, dědo! Jako v té tvojí pohádce. Vždycky jsem si to přála zkusit!“

Dědeček se rozhlédl po čerstvě napadané bělostné peřince a zazubil se. „Moc rád, Tašenko. Ani nevíš, jakou mám radost, že s tebou můžu postavit tvého úplně prvního sněhuláka.“

„Sněhurečku,“ opravila ho Taša. „Jako v té staré vyprávěnce. Postavíme ji hned u domu, abychom na ni viděli z okna.“

Cestou se k němu přitiskla. Kolem tváře jí poletovaly vločky heboučké jako peříčka a usedaly jí na řasy. Svět se blyštěl a Taše připadalo, jako by najednou bylo možné úplně všechno. „Ten sníh je tak nádherný, dědo. A naše sněhurečka bude na celém světě to nejkouzelnější!“





Sněhurečka

S dědečkem zavřeli slepice, které už si stejně na noc zalezly do kurníku, a potom našli vhodné místo na stavbu sněhurečky — přímo pod okny statku, aby na ni bylo vidět z hlavního pokoje i z Tašina pokojíku.

Taša si sedla na bobek a do holých rukou nabrala sníh. Byl měkký a prachový, ale dobře lepil, a když z něj zkusila udělat kouli, uspokojivě křupal. Jenže byl tak ledový, že jí z toho pálily prsty. Upustila kouli na zem, z kapsy vytáhla palčáky a začala znovu.

Postupně uplácala velkou kouli, kterou jí pak dědeček pomohl kutálet ve velkých kruzích kolem dokola. Cestou se na ni nabaloval další a další sníh, takže Taše brzy sahala až po pás.

„To bude na spodek stačit,“ rozhodla a po očku zkontrolovala, jestli to dědečka příliš nevyčerpalo. Obočí i vousy mu pokrývaly sněhové vločky, ale námahou se zahřál a tvářil se šťastně.

Společnými silami uváleli další kouli, tentokrát o trochu menší, a usadili ji na tu první. Nakonec Taša upěchovala hlavu a umístila ji úplně nahoru.

„Půjdeme se podívat po klacíkách na ruce?“ navrhl dědeček. „A přineseme mrkev nebo petržel místo nosu?“

Taša se zadívala do kulaté sněhové tváře, kterou měla přímo před sebou ve výšce očí, a zavrtěla hlavou. „Chtěla bych, aby vypadala co nejopravdověji. Nemohli bychom ji ze sněhu udělat úplně celou?“

„To je skvělý nápad,“ přisvědčil dědeček.

A hned se pustili do tvarování. Uhlazovali obrysy těla, tu trochu sněhu přidali a jinde ubrali. Taša dívce vytvořila dlouhou splývavou sukni a krátký přiléhavý kabátek. Uhnětla jí ze sněhu i paže spuštěné podél těla. Zakončila je pečlivě vytvarovanými dlaněmi s dlouhými štíhlými prsty.

Dědeček se poplácal po kapsách, v nichž vždycky nosil všelijaké užitečné věcičky i nejrůznější zbytečnosti, a nakonec z nich vylovil pár dlouhých plochých dřívěk se zaobleným koncem. „To jsou tkalcovské mečíky, používají se, když na tkalcovském stavu vyrábíš látku z vlněné příze. My bychom ale s jejich pomocí mohli vyrýt do sněhu drobné detaily. Co kdybych jí udělal vyšívanou sukni?“

„Ano! A já se pustím do obličeje.“ Taša popadla dřívko a začala uhlazovat rysy ve tváři. Stáhla si palčáky,

aby se jí lépe pracovalo, a navzdory ledovému sněhu, který ji štípal do kůže, občas použila kromě mečíku i konečky prstů.

Pomalou a svědomitě sněhurečce vyhladila krk a bradu, tváře i čelo. Pak jí vytvarovala dlouhé vlnité vlasy, které jí po ramenou splývaly až na záda. A když po chvíli přešla zase dopředu, aby pokračovala s obličejem, uviděla dědečkův úchvatný výtvar. Na sukni přibýly pečlivě vykreslené vločky a na kabátku límec, rukávy lemované huňatou sněhovou kožešinou a k tomu ještě pět kulatých knoflíků.

„To je krása, dědo! Děkuju,“ vyhrkla Taša, pak ale zachytila dědečkův vločkami ztěžklý vous a holé prsty zčervenale od zimy. „Možná by ses teď měl jít na chvilku ohřát ke kamnům,“ navrhla mu. „Já už jen dodělám obličej a přijdu taky.“

„Dobrý nápad.“ Dědeček si zkřehlýma rukama ztěžka zastrčil tkalcovský mečík zpátky do kapsy. „Už necítím prsty. Ale jen co se mi do nich vrátí cit, tak se vrátím. V rukavicích. Nemůžu se dočkat, až tu tvou sněhurečku uvidím hotovou!“ Usmál se na ni a obrátil se k odchodu.

Taša dědečka sledovala, dokud nezmizel uvnitř, a pak se otočila zpátky ke své sněhové dívce. Zvedla dřívko a na tváři se jí rozlil široký úsměv. Vymodelovala jí nos a pusku a v duchu při tom přemítala, co by asi sněhurečka řekla, kdyby uměla mluvit.

A pak si s ní začala povídat, neslyšně, jen ve vlastní hlavě. Vyprávěla jí, že si v údolí nenašla žádné kamarády a že dobře ví, jaké si kvůli tomu její rodiče a dědeček dělají starosti, jenže to prostě nedokáže. Je celá nervózní už jen z představy, že by měla s někým cizím promluvit, natož se s ním spřátelit. Při dalším tvarování sněhu se dívce svěřila, že ji teď vlastně znervózňuje většina věcí. Už od toho osudného dne na Krabím útesu.

Pustila se do očí a najednou jí připadalo, že se sněhurečka dívá přímo na ni. Z jejího pohledu se Taše úplně stáhlo hrdlo.

V té chvíli si vůbec poprvé přiznala, že takhle už dál žít nechce — nechce se pořád všeho bát. Ráda by si v údolí našla někoho blízkého. A taky si poprvé pojmenovala to prázdno, které v ní bobtnalo. Byla to osamělost. Hluboká, bolavá osamělost, která ji děsila víc než cokoli jiného, protože jí připadalo, že sama s ní vůbec nic nezmuže. Měla strach, že se v ní rozbilo něco, co už nikdy nepůjde opravit.

V Tašinych představách jí sněhurečka odpovídala. Byla přátelská a laskavá. Uklidňovala ji, že potřebuje jen trochu času, aby se ostatním naučila znovu důvěřovat. Potom se nechala slyšet, že by jí s tím možná dokázala pomoci. Mohly by se společně vydat na toulky po dědečkově hospodářství, a jen co bude Taša připravená, odvážit se i dál do lesů a hor, pozorovat divoká zvířata a prožívat spoustu zajímavých věcí.

Taša vnímala hřejivý dotek přátelství, i když jen ve vlastní fantazii. Necítila strach ani nervozitu, které zažívala při pomyslení na to, že by se zkusila spřátelit s Klárou a Mikou. Tohle bylo bezpečné.

Dokončila dívce sněhové oči a přidala vrypy představující řasy a obočí. Měla pocit, jako by si se sněhurečkou nahlížely až do duše. Jako by ji konečně někdo doopravdy viděl a slyšel. Hned si připadala méně osamělá.

Dveře domu se otevřely a Taša sebou trhla leknutím. Tolik se soustředila na svou novou sněhovou kamarádku, že úplně zapomněla na dědečka i všechno kolem. Nevšimla si, jak se husté sněhové mračno částečně rozptýlilo, obloha potemněla a nad štíty hor vysvitla hrstka hvězd.

Ze dveří vyšel dědeček a zamířil k Taše a sněhurečce. Vločky ve vlasech a vousech mu mezitím roztály a ruce měl schované v zateplených palčácích.

„Je úžasná, jako živá,“ zašeptal při pohledu na sněhovou dívku, když se k ní přiblížil.

Taša couvla, aby si svůj výtvar mohla taky pořádně prohlédnout. „Máš pravdu,“ musela souhlasit. Sněhureččiny oči se třpytily, jako by měla každým okamžikem obživit a mrknout na ni. „Děkuju za pomoc, dědo.“

„To tys odvedla větší část práce, Tašenko. Ale moc rád jsem ti trošičku pomohl.“ Dědeček ji objal kolem

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sněhurečka.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.